

בתי המשפט

<u>עתמ 434/03</u>		בית המשפט המחוזי בירושלים	
		בשבתו כבית משפט לעניינים מינהליים	
21/08/2003		כבוד השופט יהונתן עדיאל	בפני:

בעניין: 1. דופש

2. דופש

3.

4.

5.

6. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה

זלצברגר

העותרים

ע"י ב"כ עו"ד עדי לנדאו ואח'

- נ ג ד -

מנהל מינהל האוכלוסין במזרח ירושלים

המשיב

ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

1. עתירה לאישור בקשתם של העותרים 1 ו-2 לאיחוד משפחות ולמתן אשרה

מסוג א/5 עבור העותר מס' 2 (להלן: העותר).

2. העותרת 1, תושבת קבע בישראל, נישאה בשנת 1978 לעותר. העותרים 3-5

הנם ילדיהם של העותרים 1-2. לאחר הנישואים הגישה העותרת בקשה לאיחוד משפחות עם העותר. ביום 12.12.99 אושרה הבקשה והעותר 2 קיבל, במסגרת ההסדר המדורג, אשרת מת"ק לתקופה של שנה, מיום 13.1.00 עד 13.1.01. ביום 1.5.01 אושרה בקשת העותרים להארכת היתר השהייה לעותר, עד ליום 13.4.02. ביום 7.2.02 הגישו העותרים בקשה להארכת ההסדר המדורג ולקבלת אשרה מסוג א/5.

3. ביום 14.2.02 פנה המשיב למשטרה ולשב"כ כדי לקבל את עמדתם לגבי הבקשה.

עמדת המשטרה התקבלה ביום 12.3.02, בעוד שתשובת השב"כ התקבלה רק ביום 21.11.02. שני הגופים לא התנגדו לבקשה.

4. בינתיים, עוד לפני קבלת תשובת השב"כ, התקבלה מיום 12.5.02 החלטת הממשלה מס' 1813, בה נקבע שיש להקפיא את הטיפול בבקשות לאיחוד משפחות וקבלת תושבות, פרט לבקשות שכבר היו בתוך התהליך המדורג. אולם, גם לגבי בקשות כאלה נקבע בהחלטת הממשלה שאין לשדרג את מעמדם של המבקשים.

5. לאחר שלא קיבלו תשובה לבקשתם הגישו העותרים עתירה זו.

6. ביום 12.5.03 הודיע ב"כ המשיב, כי בהתאם למדיניות העדכנית הננקטת על ידי המשיב ביחס לבקשות לאיחוד משפחות אשר הוגשו טרם החלטת הממשלה מיום 12.5.02, מסכים המשיב להמשיך ולטפל בבקשת העותרים לאיחוד משפחות ובכלל זה קבלת מסמכים עדכניים ועמדת גורמים מעודכנת. לאור כך ביקש המשיב למחוק את העתירה.

7. העותרים אינם מסתפקים בהודעה זו של המשיב. לטענתם, אין די בהארכת האשרה, ועל המשיב לשדרג את מעמדו של העותר על ידי מתן אשרה מסוג א/5,

המקנה למחזיק בה יתרונות וזכויות עדיפות על אלה הכרוכות באשרה מסוג
ב/1.

8. בקשה זו של העותרים נוגדת את החלטת הממשלה, שבינתיים אף עוגנה
בחקיקה.
סעיף 2 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), התשס"ג-2003 קובע:

"בתקופת תוקפו של חוק זה, על אף האמור בכל דין
לרבות סעיף 7 לחוק האזרחות, שר הפנים לא יעניק
לתושב אזור אזרחות לפי חוק האזרחות ולא ייתן לו
רשיון לישיבה בישראל לפי חוק הכניסה לישראל,
ומפקד האזור לא ייתן לתושב כאמור היתר לשהייה
בישראל לפי תחיקת הביטחון באזור".

על פי סעיף 4 (2) לחוק זה:

"רשאי מפקד האזור לתת היתר לשהייה זמנית
בישראל לתושב אזור שהגיש בקשה להתאזרחות לפי
חוק האזרחות, או בקשה לרישיון לישיבה בישראל
לפי חוק הכניסה לישראל, לפני יום א' בסיון
התשס"ב (12.5.02) ואשר ביום תחילתו של חוק זה
טרם ניתנה החלטה בעניינו, ובלבד שלא תוענק
לתושב כאמור, לפי הוראות פיסקה זו, אזרחות לפי
חוק האזרחות, ולא יינתן לו רישיון לישיבת ארעי או
לישיבת קבע, על פי חוק הכניסה לישראל".

9. מכאן, שלפי הוראות החוק, לא ניתן כיום לשדרג גם את מעמדם של מי
שהגישו בקשותיהם קודם להחלטת הממשלה.

10. ב"כ העותרים טוען שהמשיב השתהה במתן תשובתו לבקשת העותרים אשר פנו אליו כדי להסדיר את מעמדם בחודש דצמבר 2001, ובפועל הגישו בקשתם ב-7.2.02, כשלושה חודשים לפני קבלת החלטת הממשלה. לטענתו, הימנעותו של המשיב מלטפל בעניינם של העותרים במועד מזכה אותם לקבל את המעמד שהיו זכאים לקבל אילו טופלה בקשתם, על פי נהליו של המשיב עצמו, בתוך חודשיים ממועד הגשתה.

11. אין לקבל טענה זו. כפי שכבר נאמר, מצוות המחוקק היא שאין לתת כיום רשיון לישיבת ארעי או ישיבת קבע. הוראה זו סויגה בסייגים המפורטים בסעיף 3(2) לחוק, אך אלה אינם נוגעים לענייננו. החוק אינו מאפשר מתן רשיון לישיבת ארעי או ישיבת קבע בישראל במקרים אחרים, שאינם נופלים בגדר הסייגים המפורטים בו, בכלל זה מקרים בהם נפל שיהוי לא ראוי בטיפול בבקשה.

12. הפסיקה הייתה מוכנה להכיר בשיהוי בלתי ראוי בטיפול בבקשות למתן רשיון ישיבה בישראל כשיקול לקיצור תקופת ההליך המדורג (ראה: בג"ץ 7139/02 **פריאל עבאס-בצה ו-22 אח' נ' שר הפנים** (טרם פורסם); בג"ץ 5315/02 **אלהם חתו ואח' נ' שר הפנים** (טרם פורסם)). לא מצאתי בפסיקה וב"כ הצדדים לא הפנו אותי, ולו למקרה אחד בו נקבע שיש להעניק לעותר מעמד שהוא אינו זכאי לקבלו על פי חוק רק בשל השיהוי בטיפול בבקשתו.

13. למעלה מן הצורך אציין, שאפילו ניתן היה להביא שיקול זה בחשבון ולשדרג בשלו את מעמדו של העותר, גם אז אינני סבור שהשיהוי שחל בטיפול בבקשתם של העותרים במקרה שלפנינו הנו כה ממושך, עד שהוא מצדיק להיענות לבקשתם.

14. בקשתם של העותרים הוגשה, כאמור ביום 7.2.02, בעוד שהחלטת הממשלה

שמועדה הוא המועד הקובע גם על פי הוראות החוק, הנה מיום 12.5.02. מכאן שמשך הטיפול הרלבנטי לענייננו (הגם שטיפול השב"כ היה ממושך יותר) הוא של כשלושה חודשים. בהתחשב בעומס המוטל על הרשויות המטפלות בבקשות מסוג זה, ספק בעיני אם כלל מדובר בשיהוי, ובכל מקרה, אין מדובר בשיהוי בדרגה כזו המצדיק קבלת העתירה.

15. התוצאה היא שהעתירה נדחית.

העותרים ישלמו למשיבים הוצאותיהם בעתירה זו וכן שכ"ט עו"ד בסכום של 7,500 ₪ בצירוף מע"מ.

**ניתן היום, כ"ג באב תשס"ג (21 באוגוסט 2003), בהעדר.
המזכירות תמציא העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.**

י' עדיאל, שופט